

El més ric del món, en un país amb milions de pobres

Solidaris

Text: **Noel Randewich (Reuters)**
Il·lustració: **Macarena Martínez**

MÈXIC DF Carlos Slim, l'home més ric del món segons *Forbes*, ha creat centenars de milers de llocs de feina a Mèxic, però és vist com el típic milionari que va amassar una fortuna a costa dels pobres.

Slim, les companyies del qual -Telmex (TELMEXL.MX.) i Amèrica Mòbil- dominen la indústria telefònica de Mèxic i l'han ajudat a construir un imperi de 53.500 milions de dòlars, va ser triat fa unes setmanes com el més ric del món per la revista de negocis. Ara bé, en un país en el qual milions de persones viuen en habitatges de cartró o làmines, aquest home, de 70 anys, és l'exemple de l'enorme bretxa que hi ha entre un petit grup d'empresaris milionaris i la meitat de població, que viu en la pobresa.

"És l'amo de Telmex, l'amo de tot Mèxic. És una ironia molt gran que no tinguem aquest creixement econòmic com a país", explicava Verónica Delgado, una arquitecta de 27 anys, mentre feia compres en una botiga de regals de la propietat de Slim.

Com molts països en desenvolupament, Mèxic té un sistema educatiu deteriorat, un insuficient sistema de salut, una corrupció rampant i una llarguíssima llista d'aturats. Un de cada cinc mexicans no guanya prou per alimentar-se bé i la meitat dels adults no van acabar la Primària.

Amb una fortuna superior als 53.000 milions de dòlars, Carlos Slim és el millor exemple de la bretxa que separa a Mèxic una petita elit de la meitat de la població, que és pobra

Tot i això, a Mèxic, la segona economia llatinoamericana, també habita una elit que maneja vehicles esportius, viu en elegants barris privats i envia els fills a estudiar als Estats Units.

Els mexicans sovint fan broma sobre el fet que és impossible passar un dia sense pagar alguna cosa a Slim. El seu imperi de negocis inclou algunes de les principals botigues del país, com també hotels, restaurants, companyies de perforació petrolera, empreses de construcció i el banc Inbursa. Les seves entitats han crescut en les darreres dècades fins a ocupar 270.000 persones, incloent-hi els 35.000 llocs de feina que va crear l'any passat, en un moment en què l'Estat batallava per sortir de la pitjor recessió en molt de temps.

Mèxic té un sistema educatiu obsolet, un sistema de salut insuficient i una llarga llista d'aturats

Un de cada quatre ciutadans no guanya prou per alimentar-se i la meitat no acabà la Primària

D'altra banda, des que va adquirir la telefònica estatal Telmex en un procés de privatització l'any 1990, Slim ha estat acusat de tractar de mantenir el monopoli, de cobrar alts preus i d'impedir l'expansió d'altres companyies.

"És un empresari que té molta visió. El felicit, però no em dona cap satisfacció que sigui l'home més ric del món (...) Amb tot el que té... jo li he de pagar els rebuts peso a peso, perquè, si no, em tallen el telèfon", explicava Heriberto González, un venedor de souvenirs a Ciutat de Mèxic.

Segons una enquesta publicada pel diari *Milenio*, els mexicans estan dividits sobre si Slim mereix o no la seva enorme fortuna. Un 35 per cent considera que va guanyar tot el que té gràcies al treball, a la visió i a l'esforç, mentre que un 28 per cent creu que va ser pels favors del Govern.

Ni avions ni iots

Slim pot ser el més ric, però el seu estil de vida és de perfil baix. Ha viscut en la mateixa casa prop de 40 anys i condueix un vell Mercedes Benz. No té avions ni iots privats, molt populars entre els adinerats del país. Fins i tot, al terme d'un esdeveniment recent celebrat a Ciutat de Mèxic, el milionari va ser vist sortint del recinte amb un guardaespalles, mentre que altres assistents esperaven que els seus xofers anassin a cercar-los amb luxosos automòbils. Això no obstant, el seu estatus contrasta, i molt, amb la realitat de l'Estat, encara que l'apogeu del seu imperi de telecomunicacions s'enfronti lentament amb una competència cada cop més ferotge.

MIQUEL ANGEL MARIA
www.miquelmaria.cat

Frontera sud

Un dels objectius -obvi però mai no confessat- de l'anomenat "Procés de Barcelona", l'espai de cooperació econòmica, política i cultural que impulsa la UE amb els països de les ribes sud i est de la Mediterrània, és aconseguir que els estats mediterranis nord-africans assumeixin un rol de policia de fronteres. Com que la frontera sud d'Europa -Espanya, Itàlia, Grècia- és un colador d'immigrants il·legals, la jugada de la UE seria desplaçar els embolics

un parell de milers de quilòmetres més avall. Així, els tristes espectacles que avui es veuen a les barreres de contenció de "sense papers" de Ceuta o Melilla deixarien d'estar dins Europa i se situarien a la frontera sud del Marroc i Algèria. I com que açò ja no sorti-

El clima de Mèxic és un caliu soterrat que amb una girada del vent pot fer un incendi

ria per les nostres televisions, seria com si deixàs d'existir. A canvi de menjar morena, Europa ofereix a aquests estats més ajuda per al desenvolupament, i acords comercials prioritaris.

Els interessa això, als nord-africans? Està per veure. Els seus experts i responsables polítics coneixen els pobres resultats que aquesta estratègia ha reportat als successius governs nord-americans, que l'han aplicada sistemàticament des de mitjan segle XX

per aturar la immigració dels "espaldas mojadas" des de Mèxic. Potser sí que s'ha refredat la frontera sud dels EUA, però de rebot s'ha encalantit el polvorí de la zona de Chiapas, i Mèxic, malgrat els èxits econòmics, no ha aconseguit la tan desitjada estabilitat social. El clima del país fa l'efecte d'un caliu soterrat que amb una girada del vent pot provocar un incendi. Amb aquests precedents, és difícil presentar aquest model com una solució per a res.